

کوک کن ساعت خویش

درست مانند چرخ‌دنده‌های ساعت می‌چرخیم و عقربه‌های زمان را هل می‌دهیم.

همشهری دو - سیدمهدی سیدی: درست مانند چرخ‌دنده‌های ساعت می‌چرخیم و عقربه‌های زمان را هل می‌دهیم.

تکاپوی چرخیدن ماست که تیک‌تاک زندگی را در ساعت دنیا به گوش می‌رساند. ساعت زندگی برخی روان است و بهنگام و برخی عقربه‌هایشان خمیازه می‌کشد و تلوتلو می‌خورد چون باتری‌شان ضعیف است و دیگر هیچ آب‌جوشی آنها را سر ذوق نمی‌آورد.

برخی ثانیه شمارند. باریک و چابک، زندگی را می‌دوند و برخی کرخت و کم‌تحرك و چون ساعت شمار تپل، نصفه نیمه‌تکانی می‌خورند.

دنیا به وقت جهانی بعضی‌ها تنظیم می‌شود چون معیارند اما گروهی دیگر در جهت پادساعت گرد می‌میزند. مدام غر می‌زنند که زندگی را به گذشته برگردانند؛ وای که چقدر کودکی‌ام بهتر بود، دفترچه‌های چهل‌برگی گل درشت و کارتون «گوریل انگوری» و «واتو واتو» و «بل و سباستین».

جنس بعضی‌ها ساعت آفتابی است، در برابر خورشید، پرویی می‌کنند و با سایه انداختن روی زمین، زندگی می‌کنند. زمان را می‌شود از آنها فهمید، اما حقیقت را نه؛ چون از جنس سایه و رقیب نور هستند.

آدم‌هایی هم هستند درست مثل ساعت‌های شنی. ماسه‌ها را دانه‌دانه، از دریچه‌ای پایین می‌ریزند. بعد باید برعکس‌شان کرد. زندگی‌شان که به پایان نزدیک می‌شود، دلهره می‌سازند. بعد از برعکس شدن، مانند قبل تکرار می‌شوند، بی‌هیچ ابتکار و خلاقیت، سرشار از تکرارها و عادت‌ها و صف کشیدن‌ها؛ صبح‌های سوار بر اتوبوس و تاکسی، لگد کردن دیگران، موبایل‌بازی، خستگی داخل منزل، سریال و فیلم و ماهواره و خوابیدن تا رسیدن به تکرار فردا.

برخی به خروس‌خوان سحر دلخوشند و برخی به صدای توپ‌بازی بچه‌های همسایه که 9 صبح، دیوار پشتی را می‌کوبد. برخی وقتشان به موذن بالای مناره تنظیم است و برخی به سرک کشیدن آفتاب ساعت 10 از لای پرده‌های اتاق خواب. برخی نیمه‌شب‌هایشان به خش‌خش جاروی رفتگر سرک‌چه بند است و آغازشان سجاده نیمه‌شب و برخی، بیداری‌شان به درینگ درینگ تلگرام و زنگ چای‌ساز برقی متصل شده است.

برخی هم از تبار ساعت‌های دیجیتالی و ترکیبی از صفر و یک هستند؛ نه تیک تیک‌شان ناله می‌کند، نه عقربه‌ای دارند برای روغنکاری؛ موجوداتی بی‌روح و بی‌احساس درست مانند خواب اینترنتی عصر اتم. زیر آب هم که بروند یک قطره خیس نمی‌شوند، خش هم بر نمی‌دارند. اینها یک‌دفعه می‌میزند.